FOOTBALL

ROMÂNIA A INVINS JUGOSLAVIA CU 3-2 (1-1)

ASPECTE

Zece Mai. Sărbătoare națională. Cea mai mare sărbătoare, unirea tuturor românilor.

Și la Onef, parcă s'au unit toți românii să aplaude victoria României.

Calvarul spectatorilor a început dela ora 6,30 dimineața. Toată lumea a deschis aparatul de radio astfel ca programul de dimineață să fie un fel de ceas deșteptător. La 6.30 toată lumea era în picioare și-și punea hamletiana întrebare: a avea sau a nu avea loc.

Pe bulevardul Mărășești, la ora 9 dimineața, se putea auzi următorul dialog:

— Cum, încă n'ai plecat la match?

— Da' cât e ceasul?

— E 9 și un sfert!

— Aoleu, m'a ținut păcătosul ăla de frizer.

Și a zbughit-o să prindă mai repede un tramvay.

E abia 9 și jumătate și peluza e binișor populată. S'au grupat familiile deoparte, cunoscuții mai la o parte. Toată lumea s'a împrietenit. Mai e mult de așteptat. Mai sunt aproape 8 ore până la marele eveniment. Iubitorii de lectură și-au adus o parte din bibliotecă, iar cei mai puțin literați, au venit cu cărți... de joc.

La două ore după prânz, tramvaele cu direcția str. Isvor sunt încărcate de pasageri și stegulețe tricolore.

In fața Onefului, acalmie. E și normal. E intrarea la tribună. Cei cu biletele numerotate în buzunar, nu se prea grăbesc. In schimb «bursa neagră» lucrează cu febrilitate.

— Mai am o tribună!

Cincizeci de mâini s'au întins cu banii 'n mână. Incepe o licitație furibundă. Biletul a ajuns la o mie de lei. Și l'a adjudecat un domn, care totuși n'a rezolvat nimic cu un singur bilet, întrucât era cu doamna. Iar la intrare n'o să-l lase «doi p'un bilet».

Deși mai sunt trei ore până la match, lumea totuș se îndreaptă precaută să-și ocupe locurile.

Chiar cu bilet numerotat, e periculos. E probabil să fie înghesuială și să nu mai poată pătrunde până la locul respectiv.

In curtea Onefului, în drum spre tribună, câțiva băețași vând cărți poștale, înfățișând echipierii României.

— Zece lei echipa României, zece lei echipa României!

Un domn s'a lăsat convins:

— Hai să dau și eu zece lei, poate că face mai mult.

Spre peluză, tramvayele trec cu lumea ciorchine pe scări. Ușile automate au devenit obiecte inutile.

Intr'un tramvay depe linia 8, un transilvănean venit dela Oradea să vadă matchul România—Jugoslavia, nu cunoaște orașul și n'are habar unde-i Oneful.

— Sunteți de prin partea locului? Nu știți unde-i terenul Onef?

— La capul liniei.

— Dar pe unde se intră?

— Pă unde o să vedeți că nu se poate intra, p'acolo e intrarea.

Iarba depe teren privește în jur mirată de cum a apărut atâta lume, ca din iarbă verde.

Jos, în fața tribunei, pe culoar, scaunele oficialilor și presei sunt aliniate frumos, dar încep să se întidă din spatele porței spre eșire. Perspectivele pentru vizionarea matchului nu sunt prea strălucite.

D. Octav Luchide se interesează părintește:

— Vedeți ceva?

— Nu vedem nimic.

— Păi cum vreți să vedeți, dacă nici n'au eșit echipele?!

D. Hațiegan e într'o continuă agitație. Dela tribună la peluză, dela peluză la tribună. E îmbrăcat cu culorile naționale: roșu la față, banderolă galbenă și cămașe albastră.

Mai mulți și-au improvizat culorile naționale. In special cei cu cămăși albastre: au luat o limonadă roșie și una galbenă.

Se apropie ora matchului de deschidere.

Poporul a 'nceput să curgă valuri.

La intrare a 'nceput adevărata luptă. Un domn care abia a scăpat teafăr, fără un rever la haină și mai puțin trei nasturi, face o reflecție:

— Dom'le, știi c'a început să prindă footballul?

Deși matchul de deschidere era un match destul de important — între reprezentativele de juniori ale orașelor București și Oradea — timpul s'a scurs foarte greu. Spectatorii au fost însă răsplătiți cu o frumoasă victorie a juniorilor bucureșteni.

Insfârșit. S'a apropiat simțitor momentul cel mare. Lumea se pregătește. Tribunele freamătă. Peluzele zvâcnesc.

Se discută cu aprindere chestia cu aruncarea mingii din avion.

— Ce-i cu avionul dom'le, că uite 'ncepe acuma și n'a să aibă frații cu ce să joace.

— Ce-ar fi să arunce mingea din avion și să marcheze direct jugoslavilor un goal?

— Tot n'am făcut nimic. O să fie 1—0 pentru avion, nu pentru România.

— Apropos de avion, să vă spun eu o anecdotă. La Berlin, la un meeting aviatic, Hitler făcea o demonstrație. In timp ce executa câteva loopinguri, vrile, picaje și alte acrobații reușite. Goldenberg I și Goldenberg II privesc în sus. Goldenberg I se extaziază: admirabil, formidabil, extraordinar, o grozăvie! Goldenberg II holbează niște ochi cât o baniță și-l mustră pe tovarășul său: — Bine mă Goldenberg ce ești nebun, să-l admiri tu pe Hitler? Dar Goldenberg I răspunde simplu: — Mă prostule, nu-l admir dar spun așa, că poate o să-l deochi!

In marginea terenului, a apărut d. Langenus, înalt, cu șapcă și cu pantaloni scurți.

— Uite-l pe Langenus!

— Fugi d'aici că-i Teodoru..

Imnul național jugoslav și cel românesc au amuțit pentru o clipă cei 35.000 de spectatori.

Un moment, toată lumea ascultă imnurile, descoperită și în picioare. Soldații stau stane de piatră. Un singur moment. Suficient ca un puhoi de câteva sute de inși să treacă nesupărați pe lângă cerberii încremeniți.

A început jocul. Cei treizeci de mii de spectatori au început să palpite. Orice minge 'n terenul jugoslav dezlănțuie o furtună, o rafală. Când balonul e'n terenul nostru, publicul e sugrumat. E un match mare. Un match de suferință.

Parcă-i văd prin câte-un colț al stadionului, galbeni, cu pumnii strânși, cu fețele crispate, cu respirația gâtuită, pe toți federalii.

D. V. V. Tilea palpită lângă tribuna regală, d. Davila e vargă, d. Hațiegan stă lângă asistenta medicală pentru un eventual atac de cord, d. Luchide nu mai poate să vorbească iar d. Costel Rădulescu a transpirat.

— Uite-l pe Costel, e numai apă!

Cineva se miră:

— Costel apă?

In prezența a 35.000 spectatori echipa României a reușit să cucerească o meritată victorie împotriva vesnicului ei rival, mulțumită unui elan frumos și unui joc suficient ca valoare technică. Toate cele trei puncte au fost înscrise de Bodola. Sârbii au fost mai buni în jocul de câmp datorită unei linii de halfi superioare

Corner la poarta Jugoslaviei. G laser salvează.

Goal! Goal! In minutul 21 se produce minunea cea mare. Bodola a ridicat valurile de oameni în picioare și a stârnit o vijelie de urale și aplauze. Unul dela peluză a izbucnit:

— Uff! Era să'nebunesc așteptând.

— Stai dom'le că jucăm cu Jugoslavia și e abia minutul 21.

— Da, dar eu am așteptat opt ore și 21 de minute goalul ăsta, c'am venit aici dela 9 dimineața.

Spectatorii n'au fost însă fericiți decât câteva minute, căci Vuiadinovici, n'a avut ce face și i-a pus pe picior de egalitate pe jugoslavii cu românii.

O pauză de zece minute pentru nervii, palmele și gâtlejurile spectatorilor.

In repriza doua, faze multe, handsuri, lufturi, foulturi. Nimic n'a reținut nimeni din toate acestea. Două lucruri s'au întipărit în mințile înfierbântate ale sportivilor spectatori: cele două goaluri ale lui Bodola.

E 3—2 pentru România și nu mai e nici un minut de joc. Cupa Regele Carol II e a noastră. Albu o ține 'n brațe ca pe-un copil plăpând. Publicul o mângâie ca pe-un talisman.

Toată lumea e fericită. Arhi-fericită.

Numai eu am fost nesatisfăcut: cerusem în numărul de eri și în versuri, să învingem cu scor...

A. Nol

Considerațiuni

Magnifică sărbătoare pentru sportul românesc manifestarea pe care a găzduit-o eri stadionul renovat al O. N. E. F.-ului. Peste 35 mii de persoane au fremătat, s'au sbuciumat și au trecut prin întreaga filieră a stărilor de spirit pe cari le provoacă un match de football între două echipe cu șanse apropiate. Efort greu, istovitor, care dublat fiind de celalt efort, material, pentru acoperirea prețului biletului de intrare care a ajuns adesea până la 500 lei — nerușinată și revoltătoare speculă și care, din păcate, nu a putut fi preîntâmpinată și nu va putea fi remediată decât prin realizarea unui stadion cu 50.000 locuri sigure — dovedește saltul impresionant făcut de footballul nostru, de anul trecut până astăzi.

E indiscutabil că printre acești 35.000 de oameni au fost multe mii de neofiți. Felul cum s'a comportat echipa României și faptul că a întrecut speranțele, ne obligă să tragem concluzii din cele mai optimiste asupra viitorului acestui sport și să înregistrăm evenimentul de eri ca pe o nouă etapă crucială în evoluția footballului românesc.

Neofiții au fost câștigați pentru football și s'au înscris desigur în registrele spectatorilor viitori, căci matchul de eri a fost o bună propagandă. A plăcut, a impresionat, a entuziasmat. In ciuda acelora puțini cari ar fi preferat un dezastru — pentru interese evident mărunte, — pentru adversitatea bolnăvicioasă ce o nutresc conducătorilor federației de football. Au avut desigur toți aceștia o cruntă dezamăgire. Echipa a câștigat împotriva unui adversar redutabil, cu mare prestigiu internațional; a câștigat pe deplin merit, a câștigat PENTRUCA ERA LOGIC SA CASTIGE.

Al cui e meritul? Evident, al echipei, al valoarei ridicate pe care o are footballul românesc. Dar jucătorii aceștia — nu toți, căci nu toți sunt cei mai buni în posturile lor — au existat și anul trecut, când echipa națională a făcut acea lamentabilă Balcaniadă dela Sofia. Nu au fost selecționați. Lipsă de pricepere din partea selecționeurilor? Poate. In orice caz însă, multă lipsă de curaj.

Pentru matchul cu Jugoslavia, comisia de selecție a pornit cu un principiu: să aleagă echipa cea mai bună. E probabl, bizară pentru mulți această hotărâre.

Echipa cea mai bună? Mă rog, dar ce înțelegi d-ta prin echipa cea mai bună?...

Pentru cine cunoaște mai de aproape culisele footballului — și, slavă domnului, marele public are de-acum experiență — situația aceasta nu va apare ciudată. Cel mai vag iubitor de football știe că echipele noastre naționale, toate echipele noastre naționale din ultimii doi ani, au suferit de acelaș mare și neertat păcat: nu au fost quintesența jucătorilor din România. Prin aplicarea unui principiu care este în flagrantă contrazicere cu compoziția etnică a României Mari și în completă opoziție cu regimul profund democratic al acestei țări, au fost îndepărtate din echipa națională elemente valoroase, jucători buni, foarte buni români, pentru a se face loc unor elemente mai puțin pregătite.

Evident, pentru orgoliul firesc al națiunei dominante, echipa națională ar trebui să fie curat, autentic românească. Dar selecțiunea să se facă normal. Nu forțată, nu cârpită. Românizarea bruscă a echipei naționale a dat unora iluzia că s'a găsit soluția unei probleme atât de pasionante. «Indepărtăm pe toți minoritarii și utilizăm pe români, numai pe români».

Recunoaștem că, un moment, ne-am lăsat și noi surprinși de mirajul acestei reacțiuni. Curând însă ea s'a dovedit o simplă iluzie. Nu, politica aceasta nu e indicată. Ca să ridici footballul, ca să-l propagi, este nevoie, în primul rând de balsamul victoriilor internaționale. Crede cineva că cei 35.000 spectatori ai matchului de eri s'ar mai fi înghesuit și ar mai fi plătit sute de lei pentru un loc incomod dacă nu ar fi nutrit speranța satisfacției finale pe care le-a oferit-o matchul? Și crede cineva că unul, doar unul din massa aceia neagră de oameni care a năvălit pe teren și a ridicat în brațe pe jucătorii noștri, ar fi fost mai puțin entuziast, mai puțin fericit, dacă i s'ar fi spus:

— Nu te uita la ăsta, că îl cheamă Bodola și nu e un bun român!...

Ar fi tresărit «omul din tribună» și l'ar fi... scuipat pe Bodola? Nu. L-ar fi sărutat.

— Bodola e român de al nostru! A jucat cu dragostea și cu inima unui bun român.

Iată dece găseam nepotrivit acel principiu rigid — și când o selecție se face pe baze rigide, limitate, rezultatul nu va fi niciodată cel mai bun — care a ghidat pe selecționeuri la toate matchurile internaționale din anul trecut.

Un corectiv există însă. Să nu-și imagineze cineva că nu avem jucători români cari pot fi cel puțin la fel de buni ca jucătorii minoritari. Astăzi însă, cei mai în formă jucători au fost minoritarii. Trebuiau deci selecționați minoritarii.

Peste o lună, peste două, un Petea Vâlcov, un Sepi, un Sfera, pot fi mai în formă decât Bodola, Ciolac și Burger. Vor fi ei selecționați. Dar pentrucă astăzi s'a luat la întrecere footballul românesc, cu cel jugoslav, trebuiau aleși cei mai buni footballiști români. Căci adversarii noștri au aleși cei mai buni jucători sârbi. Ii cheamă întâmplător, Glaser, Hugl, Gajer sau Lechner, iar pe români, Burger, Cossini, Eisenbeiser, Schvartz sau Bodola.

La Sofia, când ne-au învins jugoslavii, cineva din delegația oficială română scuza astfel înfrângerea noastră într'o convorbire cu un oficial sârb:

— Echipa noastră e pur românească. Dar dacă am face și noi ca și voi, dacă am selecționa și dintre minoritari, nu ne-ați putea învinge.

La care sârbul a replicat:

— Minoritari? Ce-i aceia? Glaser, Hugl, Lechner, Gayer și Sipoș sunt cetățeni sârbi, sunt jugoslavi. Păcat că nu mai avem vreo cinci la fel de buni ca ei. Noi am făcut cea mai bună echipă, căci așa trebuie să fie o echipă națională, asta înseamnă o selecționată. Eu nu înțeleg o selecționată din care să lipsească, cu știință, jucătorii cei mai buni. V'am învins și nu admit scuza d-tale. Ecoul intern și extern al acestui rezultat nu poate fi diminuat de scuza d-tale.

Eri convorbirea la care am asistat în hollul hotelului «Bulgaria» din Sofia, ne-a revenit în minte și ne-a dovedit câtă dreptate are oficialul sârb. (Să-l numim: Simonovici, căpitanul național de atunci).

Matchul de eri a fost jucat de două echipe cari aproximativ, sintetizează quintesența footbalului ce se practică în cele două țări. Și a fost câștigat de România. Ecoul intern și extern a fost incomparabil mai rezonant decât mângâerea, atât de platonică, pe care ar fi oferit-o susținătorii principiului românizării forțate, în cazul unei foarte probabile defecțiuni a culorilor românești.

Cu această convingere a pornit la lucru comisia de selecție. Se pune însă întrebarea? A reușit ea să întrunească în formația care a evoluat, tot ce are astăzi mai de valoare footballul dintre Nistru și Tisa?

Convingerea noastră eeste că da, a reușit. Evident au fost unele lipsuri. S'ar putea găsi înlocuitori pentru unii — foarte puțini — dintre titularii de eri. Dar această pierdere este egalată de câștigul cu care s'a soldat fericita alcătuire a liniei de atac, care a fost mai ales criticată de majoritatea presei și de o bună parte dintre specialiști.

Păcate? A avut echipa. Dar păcate mici, lipsite de însemnătate, păcate cari nu puteau avea — și nici n'au avut — repercusiuni, asupra desfășurării jocului și asupra rezultatului.

Un păcat a fost, bunăoară, selecționarea lui Vintilă. E drept, e aceasta un lucru care ne-a surprins la comisiunea de selecție. Doar am fost împreună, acolo, la Sofia, împreună am văzut atât de clar că acest robust și frenetic luptător nu este de clasă internațională, nu poate face față cerințelor unui half al echipei naționale române.

Din fericire, a jucat eri foarte bine, mult mai bine decât ne așteptam, mijlocașul nostru centru, Fredi Eissenbeisser. Dar aceasta nu o puteau prevede selecționeurii. Trebuiau să aleagă un altul în acest post. Bunăoară pe Baratki. (Dealtfel, nimeni nu ne va putea face să credem că Dumineca viitoare Baratki nu va ocupa acest post).

Dar alte păcate? Crețeanu? Știu eu? Se spune că ar fi putut opri goalul al doilea. Nu prea credem. In general, s'a comportat însă bine. Nu suntem pentru înlocuirea lui.

Astea ar fi tot ce s'ar putea reproșa comisiei de selecție. Mai departe însă, în restul echipei, a selecționat cu o pricepere care ne face să-i adresăm un recunoscător cuvânt de mulțumire. Desigur, nu a fost o problemă linia de fundași. O selecționa și omul de pe stradă. E însă o dovadă de mare, de largă înțelegere a jocului de football, modul cum a fost alcătuită înaintarea.

Nu greșim câtuși de puțin atunci când susținem că meritul primordial în recoltarea frumoasei victorii de eri este al liniei ofensive.

Când a fost anunțată formația «naționalei» au sărit în sus, ca arși, așa zișii oameni cu pricepere. Cu rare excepțiuni — ceeace confirmă convingerea noastră că avem foarte puțini oameni de pricepere mai ales în presă — atât de puține excepțiuni încât le putem înșira: colegul nostru de redacție, Lis; confrații A. Vogel și V. Economu — toată lumea a luat poziție împotriva selecționeurilor.

— Asta-i înaintare? Huo!... — sau mai știu eu cum...

Eri, înaintarea a câștigat matchul. Așa «fantezist» — s'a spus și altfel; s'a spus că e o ...nebunie ce au făcut selecționeurii, că e o idioție, dar ce nu s'a mai spus?... — cum a fost alcătuită: cu Bodola inter-dreapta (auzi, domnule, Bodola inter-dreapta!...), cu Beke extrem dreapta (auzi!...) și cu Ciolca în centru.

Inaintarea, numai înaintarea a câștigat. Bodola, inter dreapta, a jucat cum n'a jucat niciodată. Beke extrem dreapta nu a făcut o singură greșală în tot matchul. Iar Ciolac în centru a făcut ceeace vroiau selecționeurii să facă. O mie de prostii, zeci de greșeli și trei lucruri geniale, cari au [illegible] trei goaluri. Ori cu trei goaluri un match este ca și câștigat.

N'au vroit mai mult selecționeurii. Nu am așteptat mai mult nici noi, atunci când — după matchul Ripensia — C. F. R. (4—1) — am scris, negru pe alb, în aceste coloane: «CIOLAC TREBUIE SA FIE CENTRUL ATACANT AL ECHIPEI NAȚIONALE».

Am auzit eri pe cineva opinând pentru Sonny Niculescu în centrul liniei ofensive.

Opinie care dovedește cea mai mare ignoranță. Așa se face o echipă națională? Se ia de colo, se ciupește de aici?... Nu ne îndoim că Ciolac, într'o înaintare: Georgescu, Schileru, Ciolac, Petea Vâlcov, Gruin, nu ar face doi bani, în timp ce Sonny Niculescu ar face minuni. Dar Sonny încadrat de Bodola și Schwartz, iată ce nu putem concepe.

Inaintarea, așa cum a fost eri alcă-

(Continuare în pagina IV-a)

Dela stânga la dreapta: Schwartz în duel cu Belosevici; Glaser plonjează după un shot al lui Bodola; pericol la poarta României. Crețeanu prinde protejat de Albu în timp ce Vintilă ține în frâu pe Vuiadinovici.